

REVISTA DE PREMSA

Els monàrquics barcelonins han fet el ridícul

Hem parlat amb un dels monàrquics barcelonins que han anat a Roma. I aquest monàrquic, persona que ocupà un càrrec públic quan la dictadura, ens ha explicat coses molt divertides. L'anada dels monàrquics catalans a la capital d'Itàlia ha estat un sàinet amb caires d'«astracanada».

—Hem anat a fer el ridícul — ens ha dit—. Una vegada més hem pogut persuadir-nos que els aristòcrates de Madrid ens miren amb menyspreu i ens tenen per una noblesa de casta inferior. Per a ells han estat totes les escasses atencions que hom ha tingut amb els espanyols que han anat a Roma. Per als catalans, no res. Si n'hi ha per sentir-se catalanista!

—Si que és de doldre...

—Ha de pensar que de Barcelona hi anàrem unes seixanta persones. I el viatge és carot, a desgrat dels il·lusoris avantatges oferts. Els que hi han anat amb el viatge organitzat pel «Brusi» han pogut estalviar unes pessetes. Però els que hi han anat per mar, per tren o per avió, ja saben el que els costa. I tot perquè ningú no els en fes cas...

—Si que *amigo*...

—Estàvem dividits en dues categories. La primera, els paladins de Madrid els que freqüentaven el Borbó, els de casa... L'altra, nosaltres, els de províncies, la tarregada. Aquells encara tingueren alguna satisfacció. Nosaltres, cap. Per al rei a Roma no hi havia més que Goicoechea. Aquest gaudia de totes les atencions. Dels nostres, amb dir-vos que el comte de Montseny no va poder saludar el monarca! Aquest en la cerimònia nupcial, va limitar-se a saludar-nos amb una inclinació de cap. Els que varen anar a la casa on viu, esperançats d'ésser rebuts, es trobaren amb un palatí que els va dir que *el señor estaba muy atareado*.

—Però, i aquella recepció...

—No va haver-hi res que s'hi assemblés. Pel que va dir-se el Govern italià prohibí tota mena de manifestació i fins amenaçà l'ex-rei amb l'expulsió si no obeïa. Ens haguérem de limitar a anar a les noces i, encara, amb les consegüents empentes...

—Què vol dir?

—Que els de Madrid tots plens de daurats, vestint uniformes de tota mena, ocuparen els llocs de preferència. I que dels de Catalunya molts es trobaren amb

dificultats per a ocupar llocs passables, per manca d'invitació.

—La núvia, va quedar contenta dels presents?

—No ho sabem. El lliurament va fer-lo una senyora no gaire ben vista per la majoria dels expedicionaris. A més, el present, un collaret de maragdes, comprat de segona mà, no era pas allò que se'n diu un regal regi. Ens han dit que la infantessa va quedar més contenta d'un «mantón» de Manila que li lliuraren unes famílies barcelonines dissidents.

—Així no pogueren palesar el seu monarquisme?

—Miri; una ovació en sortir els núvis de l'església, i res més.

—La seva impressió respecte a una possible restauració, és bona?

—Res d'això. El viatge a Roma ha servit per a desenganyar-nos. Hom diu que el mateix rei va dir que si pensés tornar a regnar no deixaria fer als seus fills casaments d'aquesta mena... Em sembla que això és prou eloqüent.

—I, personalment, quina impressió li ha fet?

—Li ho diré amb franquesa. La que és un home que ha renunciat a tot i que, com sol dir-se, «ha tirat la capa al toro». Està més gras, això sí. Però no gaudeix de gens de prestigi. La societat italiana li fa el buit, cosa que s'ha palesat en les noces de la seva filla. No gaudeix de prestigi degut a la seva vida llicenciosa, que fa que es contin d'ells moltes coses... En resum: que hem fet el ridícul i que hem tornat amb un desengany...

Els llibres que serveixen per a ensenyament de la mainada

Copiem d'«El Liberal» de Madrid:

«Señor Dualde, sucesor del señor Villalobos en el ministerio de Instrucción y también racionalista, a juzgar por su historia, que la suerte mantenga y se la aumente. Acabamos de recibir un librito que se titula «Cartilla moderna de Historia de España», editada en Barcelona el año 1929, aprobada por la curia eclesiástica y que se utiliza todavía, y con gran entusiasmo, en algunos colegios católicos, entre ellos el de San Vicente de Paúl, de Gijón, desde donde nos escriben.

Para que usted se forme una idea de la cartilla empezaremos por decirle que en el capítulo o apartado relativo a los Reyes Católicos se dice que el hecho más glorioso de tal reinado fué nada menos

que el establecimiento de la Santa Inquisición.

Al llegar a la época contemporánea, el autor pregunta para que el alumno conteste, naturalmente.

«—¿Qué ocurrió durante el reinado de Isabel II?

—La guerra civil y muchas conspiraciones, terminando con la revolución. Y tras varios gobiernos efímeros, vino la restauración de los Borbones.»

De modo que la primera República, con sus hombres austeros y gloriosos, no ha existido, según el fruilazo de la cartilla.

Menos mal que sigue escribiendo luego:

«—Cuáles son los sucesos más notables del reinado de Alfonso III?

—La pérdida de Cuba y Filipinas, la guerra de Marruecos y la consagración de España al Sagrado Corazón de Jesús, hecha por el rey en el cerro de los Angeles.»

Con lo cual el alumno un poco inteligente se hará cargo de la razón que tenía España para proclamar la segunda República.

Pero lo que más indigna, y con razón, a nuestro comunicante es que termine la cartilla con esta leccioncita ejemplar:

«—¿Qué Gobierno tiene actualmente España?

—La dictadura del general Primo de Rivera, que ha restablecido la paz social, ha terminado felizmente la guerra de Marruecos y ha encauzado por nuevo rumbo la política nacional.»

Y esto lo aprenden y lo recitan los alumnos de los paúles, como si en España no hubiese ocurrido nada.

Señor Dualde: para muestra, basta esa cartilla.»

Com pinta la situació actual de Catalunya, Manuel Bueno

Manuel Bueno, des de les columnes de «A B C» fa un xardorós elogi del senyor Portela Valladares.

Però en descriure la situació de Catalunya en els moments actuals, Manuel Bueno es mostra francament pessimista:

«La situación aquí es más delicada que nunca, porque la experiencia no ha escarmentado a nadie. Todo está como el 5 de octubre: La Esquerra, crecida; la Lliga, prudente, pero dispuesta a no dejarse arrollar, y el sindicalismo, más resuelto que nunca a no sucumbir en su lucha con un patriado industrial que piensa en todo menos en ceder o capitular. Luego no debemos olvidar que todo ha de transcurrir y desenlazarse en el cuadro general de la política española, que nunca fué tan sombrío como ahora.»

No és precisament optimista el bon amic del senyor Portela Valladares.